

Dåb og folkekirke

Dåben er ikke præstens gerning men noget, han gør på vegne af menigheden. Derfor fører dåb i folkekirken uomtvisteligt til medlemskab af folkekirken

TEKST: THOMAS REINHOLDT RASMUSSEN, SOGNEPRÆST VED SCT.CATHARINÆ, HJØRRING

Vi har allerede længe diskuteret dåb og medlemskab af folkekirken. Det udspringer af præst på Fyn Massoud Fourouzandeh og hans meget givende missionsarbejde blandt muslimer. Her er ikke stedet at anfægte Fourouzandehs gerning eller at blande sig i den konkrete sag, som det er svært at få hoved og hale på, men mere at forsøge at få blot en smule afklaring på forholdet mellem dåb og medlemskab. Men forbigående kan man undre sig over, at Massoud Fourouzandeh har allieret sig med folkekirkens teaparty-bevægelse, der buldrer løs med læserbreve i Kristeligt Dagblad og Jyllands-Posten vel vidende, at den anden part i sagen ikke kan sige alt på grund af tavshedspligt.

Sagen har principiel betydning. Flere mener, at en dåbspraksis, der ikke medfører medlemskab af folkekirken, er legitim. Nogle mener, at man kan døbe uden kirke og uden menighed. En mener måske, at hvis folk ikke vil registreres i forbindelse med dåben, skal man undlade det, som om medlemsskabet blot var en administrativ foreteelse, der kunne ordnes under provstens tilsyn. En anden får sagt, at dåben må stå over folkekirken, hvad der så egentlig menes med det. Og en tredje siger, at vi døber vel til den universelle kirke, men hvor den er, hvis ikke i den konkrete kirkes dåb og nadver, er ikke til at forstå.

DÅBEN HAR ET MANDAT

Ingen forholder sig til, at dåben ikke bare er en handling ud i det blå. Dåben har et mandat, og dåben er ikke præstens egen handling, men er givet ham eller hende af menigheden. Det er hele problemets kerne.

For det handler om, at præsten altid døber i en sammenhæng. Man er som præst ikke frit svæven-de og døber således ikke ud af ingenting, men netop ind i den menighed, som har sat præsten til at døbe.

Det er i en evangelisk-luthersk menighed og kirke altid menigheden, der forvalter sakramenterne. Både sakramenterne og selve præsteembedet er givet af Gud, men formidlet gennem den døbte menighed. Det er på det mandat, præsten handler og også døber. Det er fornemt udtrykt i det lille skrift Martin Luther udgav i 1523, som med en lang titel hedder: "Hvorledes Skriften forklarer og beviser, at en kristen forsamling eller menighed har ret eller magt til at bedømme enhver lære og til at kalde, indsætte og afsætte lærere". Her skriver Luther: "den menighed, som har evangeliet, bør og skal af sin midte udvælge og kalde en, som på deres vegne skal forkynde ordet". Det er altså på menighedens vegne, at præsten handler og forkynder. Kaldet af Gud eller mennesker?

Det er en gammel debat, hvor embedet kommer fra: Er det fra Gud eller fra mennesker. Regin

Prenter holdt i sin tid på, at embedet var fra Gud, og Leif Grane holdt i samme diskussion på, at embedet var fra mennesker. Og det havde de begge ret i. For præstembedet, som er givet fra Gud, er altid formidlet gennem mennesker. Gud handler med os gennem mennesker. At sige andet end det, ville luthersk være at betegne som sværmeri, hvor man fik direkte instrukser og måske endog åbenbaringer fra Gud uden om mennesker. For vi kender kun Guds ord gennem menneskemund. Vi kender kun dåb og nadver gennem menneskehænder. Det betyder sandelig ikke, at det kun er mennesketale og menneskegerning, for det ville være at lade Gud forsvinde i verdens vrimmel og at lade kristendommen forvandle til humanisme. Men det betyder, at vi intet mandat kan påberåbe os, hvis det ikke er givet os fra Gud gennem den døbte menighed.

Det er gennem den døbte menighed, at Gud rækker dåben. Derfor er det også både ret og naturligt, at dåben finder sted ind i den menighed, som har sendt præsten afsted med mandatet. Det er således også det, der afspejler sig i den folkekirkelige lovgivning, hvor den første paragraf i lovgivningen om medlemskab siger, at man ved dåb bliver medlem af folkekirken. Det er ikke rigid jura. Det afspejler en luthersk teologi, der har respekt både for menighedens mandat og for at mennesker ikke tilraner sig Guds magt på uretmæssig vis, hvilket vil sige uden om menigheden.

Hvis man mener, at "dåben står over folkekirken", har man sat menigheden ud af kraft. Så er man i fuld gang med at skabe et præsteembede, der eksisterer frit uden menighed, og hvem er interesseret i det? Når man siger, at dåben står over folkekirken, så ender man med at sige, at præsten står over menigheden, og det har ingen gang på jord i en evangelisk kirke. Det er biskoppernes opgave at tjene og forsvare menigheden, og det gøres altså ikke ved, at menighedens dåbsmandat sættes ud af kraft i misforstået jovialitet.

Således er det uomtvisteligt, at en dåb i folkekirken fører til medlemskab af folkekirken. Det gør det fordi dåben ikke er præstens egen gerning, men en gerning han eller hun gør på vegne af menigheden.

Ved at indmelde den døbte i folkekirken ved dåben, er det også en respekt for og en tydeliggørelse af menigheden som øverste myndighed, hvilket også slås fast i Den augburgske Bekendelses første linjer. Bekendelsen hører til folkekirkens bekendelses-skrifter, og de står da stadig ved magt.

I PRAKSIS FINDER MAN UD AF DET

Men hvad gør man så praktisk? Man finder ud af det, og særlige hensyn skal ganske givet tages, når det drejer sig om muslimer, der ønsker dåb, og hvor konvertering kan være et meget følsomt emne. Men det afgørende er, at misbruget ikke ophæver brugen. Undtagelsen må ikke gøres til reglen. Reglen er at dåben er indlemmelse i en menighed, for hvor skulle man ellers møde Kristus?

» Massoud Fourouzandeh har allieret sig med folkekirkens teaparty-bevægelse.

Dåben finder sted i en menighed, og man indlemmes i den menighed, hvilket dåbsritualet også højt og klart siger. Hvad man gør bagefter, er ens egen sag. Hvis man to minutter efter dåben går over gaden til kordegnekantoret og melder sig ud af den menighed, man lige er blevet indmeldt i, så står det en frit for. Men indlemmelse i menigheden ved dåben kan vi ikke ændre på, så sandt som menigheden er udtryk for Kristi legeme.

Således kunne man ønske sig større klarhed omkring dette emne. Det er åbenbart nødvendigt, at man siger med klarhed, at man vil kæmpe for menighedens læreret, som det udtrykkes i vores bekendelser. Det er ærgerligt, at sagen kommer til at handle om en træg folkekirke overfor en fri dåbspraksis, når sagen grundlæggende handler om på samme tid at forsvare menighedens ret og mandat, og derigennem give de bedste muligheder for at udbrede det gladelige budskab om Jesus Kristus som hele verdens frelser. ■